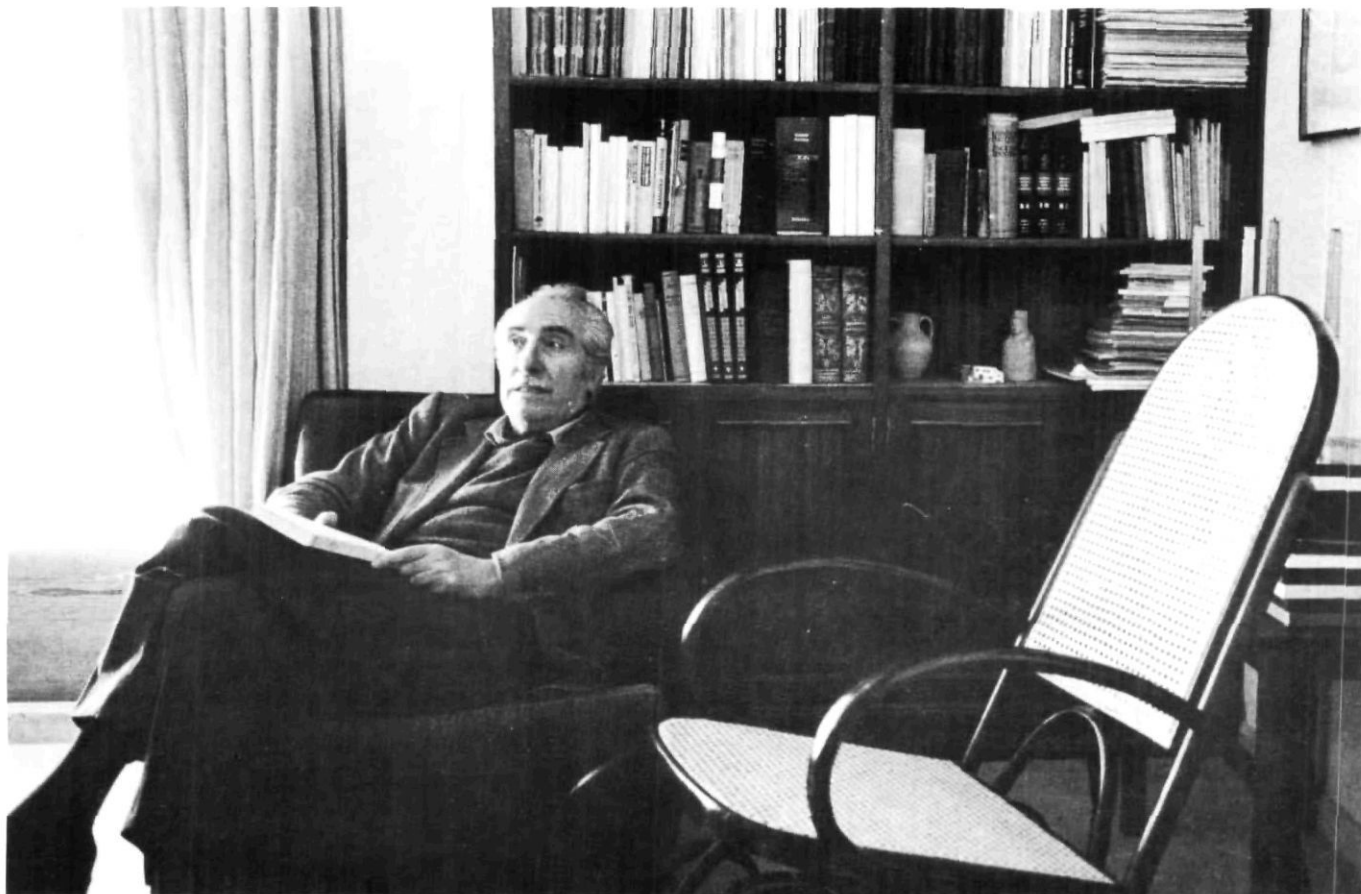

La no entreviu a Marià Villangómez

per Mariano Planells

Fotografia actual de M. Villangómez a ca seua.

En Jean Serra porta l'esperit carregat de barruguts, idees, animació, projectes i energia, captada sens dubte de l'illot màgic del Vedrà. Només així puc entendre una curiosa petició que em va fer recentment:

«Podries fer una entrevista an en Marià Villangómez, per aquest número extraordinari que li dedicam?»

«En Marià no en vol d'intervius» —li vaig contestar.

«Bé. Però te la podries inventar?»

Això sí. Però que no pensi malament, el lector. En Jean em volia significar que confeccionàs una xerrada imaginària, a la llum de textos publicats. No em pareixeria del tot impossible, però sí inadequat. En Marià, gràcies a Déu i al clima d'Eivissa, encara no s'ha mort. I no tenc cap gana d'inventar-me res, menys una entrevista d'un bon amic meu que no accepta aquest gènere, no sé per quines raons.

En Marià Villangómez té el mateix dret a rebutjar una entrevista que jo a no imaginar-me-la. Pens, així mateix, que la seua gran capacitat per a la conversa, la seua concisa loquacitat serien components fabulosos per a aconseguir una gran entrevista.

Però és tanta la seua murada de negació, com forta i caparruda la meua insistència. Reconec, germans, que si un bon dia en Ma-

rià em vengués per dir-me: «Mariano, hauriem de fer aquesta entrevista», jo cauria d'esquena. Ja em fa por i tot.

A més a més no acaba de ser seriós això d'inventar-se entrevius. Ara, fa poc, Radio Vaticano va radiar una xerrada molt llarga... amb la Verge Maria. Alguns cristians vells es varen queixar, perquè els vells són els que sempre s'han queixat. Li preguntaven a la Verge allò que jo li preguntaria a en Marià: Feminisme, droga, guerra, pau, sexe, felicitat, vida. Però no sé quin dret té un periodista romà de parlar amb la Verge d'aquestes coses. Pot ser que el mateix que jo de parlar-ne amb en Marià: Cap ni un.

Bé, aquestes consideracions són una mica peregrines i poc catòliques. Les he fet, senzillament, perquè m'agrada la literatura —la prosa, la poesia, el teatre— d'una persona que sempre m'ha demostrat atencions i bona amistat. Per tant, no tenc més remei que respectar-li les seues negacions. Aquesta amistat nostra em permet a mi un intent —potser impossible— de fer-lo canviar de parer.

I reconec que en definitiva m'agrada estar inclòs dins aquesta revista «Eivissa», en l'homenatge dedicat a en Marià. Enc que sigui sense entrevista. Una abraçada, i molts d'anys i bons.

MARIANO PLANELLS